

z mlhy

Richard Hanus

 Bookla

Richard Hanus, 2026

ISBN 978-80-7568-994-8

Z MLHY

Richard Hanus

Asi pět vteřin poté, co jsem zmačkla tlačítko zvonku se štítkem „Psycho-
terapie URS“, zavrnl bzučák na vchodových dveřích do domu. Za chladným
okem kamery, propojené s místnostmi ve třetím poschodí břevnovského činžá-
ku, byly možná nějaké živé oči člověka. Těžko říct. Třeba, po skoro celém dni
pohovorů s lidmi jako já, co se hlásí k přijetí do psychotherapeutického výcviku,
už ti nahoře, kteří rozhodují, jen unaveným, automatickým pohybem zmáčkli
tlačítko.

Přesto jsem si maně upravila respirátor zakrývající dýchací cesty. Ještě před
rokem a čtvrt se lidé v podobných situacích nervózně dotkli klobouku, naučený
pohybem zapravili neposlušnou kadeř za ucho, líčící se ženy promnuly ret o ret.
Návyky se změnily. V dnešních dobách už nezáleží na tom, jaký zanecháme při
kontaktu s cizím člověkem první povrchní, estetický dojem.

Už druhým rokem je hodnotou číslo jedna *bezinfekčnost*. Když jdeš do práce
či školy, musíš si každé pondělí udělat samotest. Jestli zase otevrou restaurace –
o čemž se prý na vládě zase jedná – dovnitř bude moci usednout jen očkovaná
osoba, případně ten, kdo se prokáže alespoň 72 hodin starým PCR testem,
negativním na covid. Zatím ale stále platí tvrdý lockdown. Bez písemného po-
volení zaměstnavatele, případně jiné autority, nesmíš opustit katastr své obce.

Byli jsme navyklí cestovat bez jakýchkoli hranic a omezení. Konec desátých
let století připomínal v Evropě roztančený karneval, na němž jsou všichni hosté
opilí neomezenou svobodou a většina hostů toho globálně růstového mejdanu
nepotřebovala kontrolovat, kolik má právě na účtu, zda si může dovolit další
drink. Lévalo se křížem krážem světem, za pár set eur nízkonákladovkou do
Vietnamu, na Kapverdy či Dominikánu. Aby se ulevilo zvykanému svědomí,
diskutovalo se pak o amorálnosti takových rozmařilostí – poukazovalo se na
odvahu a nesmlouvavost Greta Thunberg, která plula na summitu ekonomic-
kých velmocí plachetnicí, aby nezatížila planetu uhlíkovou zátěží. Podporovaly
se myšlenky progresivních neziskovek apelujících na omezení živočišné výro-
by a automobilové dopravy, odsuzovaly se boomerské symboly jako *nizozem-
ská kráva* či *bezpečné esuvéčko pro manželku*, kterým paní dojíždí půl kilometru
do obchodního centra na nákupy. Pila se fair trade káva s *nemlékem* a u toho
se kritizovali senioři, kteří si v krámě ukládali své staromódní nákupy do
igelitek.

Pak přišla z Číny ta divná nemoc; svět se propadl do chaosu a pak se zastavil.
V březnu letošního roku, dvanáct měsíců od začátku pandemie v Česku, zavřeli
obce.

Když tohle nařízení vešlo v platnost, kdekdo se vytahoval, že na to bude házet bobek, jiný na to konto hrozil, že takového výtečníka okamžitě udá. Měla jsem hodně zvláštní pocit, že se právě děje něco, co zdaleka přesahuje rozměr rizika nákazy. Že tyhle – určitě dobře míněné – restriktce spustí v lidech programy, které ve společnosti spaly dlouhá desetiletí. Zvlčení, ignorování zavedených autorit, rozpad řádu, fragmentaci pravdy a legitimizaci sebedebilnějších tvrzení. Jen nám lžou! Dokaž, že Země není placatá, MRNA vakcíny neslouží k zastavení plodnosti neočkovaných rebelů, nemoc není šířená skrze chemtrails, které vypouští do éteru skrytý spolek nejmocnějších! No, dokaž to!

První den tvrdého lockdownu jsem vyrazila u nás v Nymburce prozkoumat, kde vlastně končí v praxi katastrof města. Šla jsem docela dlouho po cyklostezce od pivovaru po levém břehu Labe, vnímala zmrzlé krystalky ledu na šedých stvolech trávy, jak se blýskají v ranním sluníčku. Cítila jsem v nose vůni sladu, kterou, jak jsem se vzdalovala od pivovaru, vystřídal jemňoučký pach zrezavělého železa od plotů zahrádkářské kolonie. Zabočila jsem pak do lesa, kde jsem cítila tající bláto a pak už jen nádhernou, skoro vánoční vůni jehličí a smůly. Zavřela jsem oči a šla cestou necestou, za víčky mi hrály měnící se nádechy světél a stínů. Občas jsem zakopla, nebo mě do tváře švihla větev keře. Na lukách za lesem se loňská tráva otírala stvol o stvol a já na hranici vnímatelnosti slyšela ten zvuk, který to vydávalo. Lišejník na jabloních se ztrácel směrem k jižním křivkám kmenů. Na Komárně u statku s koňmi stálo auto městské policie.

„Kampak, slečno? Máte povolení přejít do katastru obce Písty?“ Strážník vyvažoval ve výrazu přísnou zarputilost s obrovskou lhostejností. Nic jsem na něj nezkusila. Jednak nejsem koketa, jednak jsem věděla, že v katastru Pístů už nenajdu nic nového. Tahle vycházka až na hranice možného představovala jeden z nejhezčích výletů, co jsem za poslední léta podnikla. Vzpomněla jsem si na cestu na Mauricius s Adamem před dvěma lety. Asi šestý den tam mě napadlo, že mi ta kýčovitá krása vůkol dělá u srdce smutek a prázdnotu. Tohle bylo lepší. Plejáda detailů cesty za vnitřní svobodou, uzamčena v kleci covidové uzávěry.

Den na to jsem si vystříhla ze žluté látky Davidovu hvězdu a do ní vepsala své jméno: JUDITA. Přišpendlila jsem si ji na kabát a vyrazila pod hradby, kde na místě bývalého kiosku Rybárna ilegálně prodávali z výdejního okénka plechovkové pivo. Valentina tenkrát úplně zbledla, když tu mou výzdobu spatřila: „Seš blbá?“

Pokřčila jsem rameny. Asi to v lidech vyvolávalo jiné asociace.

„To nevíš, že dezoláti choděj po Praze s takovejma hvězdama? Maj tam napsáno ‘Neočkován’ a ‘Netestován’! Koukej!“ a už mi strkala pod nos mobil s nějakým videem.

„Aha“, špitla jsem. Byla to hodně idiotská asociace. Holt i tak chytré děvče jako já může mít přece někdy naprosto dementní nápady...

No, to jsem celá já. Občas se mi stane, že se mi rozjede takový tok asociací, myšlenek, vzpomínek a fantazií, že se tam celá přenesu. A protože jsem přenesena, zákonitě přestávám existovat v původním místě. Takže bzučák dobzučel a moje tělo bez obsahu pochopitelně nevzalo za leštěnou kliku z chromu. Jdu na ty přijímačky na výcvik! uvědomila jsem si a otrásla se. Určitě mě nevezmou. Zejména, když budu dál cestovat jako tulačka po hvězdách mé minulosti.

Zazvonila jsem znovu a doufala, že to ti nahoře fakt mačkají bez zájmu a potřeby sledovat kameru, co za pakoně neumí ani vzít za kliku. Bzučák se rozezněl podruhé, tentokrát jsem byla pohotová a vpustila se do domu.

V dotyčném podlaží mě čekaly pootevřené dveře. Za nimi byla nějaká čekárna, což jsem poznala podle několika párů bot, které se tam dvořily jedna druhé bez ladu a skladu, jak je lidi skupli z nohou.

Shýbla jsem se a povolila zipy na kozačkách. Ne příliš elegantně se mi povedlo se z bot vyzout, viděla jsem svá lýtka, nártý a prsty na nohou, odcloněné tmavou průsvitnou látkou punčoch. Trochu jsem si v tu chvíli přišla jako moje máma, která chodí elegantně oblečená i doma, a když jde pro mlíko nebo s košem, vždycky si aspoň trochu přeleští i tak dokonalou fasádu. Já taková nejsem, nemám za sebou jako ona trauma, když žila jako mladá holka přes rok v sektě, kde všichni na sobě nosili pytle od brambor.

Mě totiž švalo, jak nekonečné karantény a lockdowny odnaučily lidi rozlišovat mezi kulturními a sociálními příležitostmi versus obyčejným životem za zavřenými dveřmi. Veškerá kultura byla zardoušena, a aby toho nebylo málo, tak i tak běžné a normální aktivity jako je chození do práce, za kamarády a do školy se přesunuly do online prostorů typu Zoom či Google Meet. Home office, on-line výuka, party s kamarády u monitorů či na Facetimu přes mobil.

Rozmrzelo mě, že online flexení doma na gauči nahradilo možnost si vyjít vyfíklá a s pěkným klukem po boku třeba do divadla. Zevling doma vymýtil i ty mnohem méně slavnostní možnosti, jak být s někým venku. Šokovala mě tuhle Valentina, což je takový etalon fifleny, když jsme byly nedávno online se skleničkou na Zoomu ještě se třema dalšíma holkama. V jednu chvíli si kámošky odběhly odskočit, vyhlásila se pauza. Valentina na mě spiklenecky mrkla a švenkla mobilem dolů: pod stříbřitě flitrující halenkou měla noční košili a byla bosa. Bylo šest večer.

„Jsem se neoblíkla už tři dny...“

Pokud jsem měla do té doby občas tendenci být doma v tepláčkách a na krátkou procházku po sídlišti si vzít nahoru šustákovku, tenhle zážitek mě z toho vyléčil. Tahle debilní doba z nás přece nemůže udělat věčně spící mrtvoly! A tak jsem si dnešní cestu do Prahy užila i v tomto směru. Ve vlaku a tramvaji mi ale neušlo, že jsem jediná, kdo vypadá jakž takž k světu. Pyžamo jsem sice nespátřila žádné, ale občas k němu nějaký outfit neměl daleko.

Sakra, zase se mi rozjely asociace. Musím se soustředit, brzo mě pozvou dovnitř na ten pohovor!

Po chvilce se s jemným klapnutím otevřely dveře z mléčného skla naproti. Do čekárny vkročila holka o pár let starší než já, která mi padla na první pohled do oka. Žádná strojená psycholožka, ale od pohledu rozpustilé stvoření s bystrými, živými očima. Pohodila na pozdrav dlouhou vyžehlenou tizianovou ofinou:

„Čau! Teda...dobrý den...Můžeš...můžete dál!“

Usmála jsem se na ni pod rouškou, jako že přede mnou se fakt nemusí zadržávat kvůli skřípající etiketě.

Zvedla jsem obočí a pohnula hlavou směrem ke dveřím, z nichž vyšla.

„Přísný, no...“ špitla má možná kolegyně. Nebyla v tepláčkách a neřekla „*cringe*“ nebo podobnou kravinu. Zatoužila jsem v tu chvíli, aby nás vzali obě a nejlépe dali do jedné skupiny.

„Tak v září na komunitě!“ zašeptala jsem na ni a znova se usmála. Holka zavrtěla hlavou, jako že neví, že by se musel stát zázrak.

To já už ale jemně zaklepala na to mléčné sklo. Unavený mužský hlas mě pozval dál.

Seděli tam dva, rozvalení v bílých křeslech. Statná žena skoro ve věku mé babičky, s pískově žlutým přelivem na kulaté hlavě a přísně vypadající chlápek, kterému v pohodlném posezu napínalo košili břicho padesátníka.

Něco na nich bylo zvláštního: nejprve mi to nedocházelo, to až po první chlápkově větě:

„Dejte si prosím dolů ten respirátor... v psychoterapii, a i ve výcvikovém procesu je zásadní vnímat hnutí v lidských tvářích...“

Neměli roušky. Vypadalo to opravdu zvláštně. Stačilo několik měsíců a ustálené zvyky se stačily přebarvit do zcela jiného obrazu – v uzavřených prostorech mezi cizími lidmi už dlouho nebyla spodní část obličeje k vidění.

Dostali mě do rozpaků. Hlavou mi projela známá myšlenka: něco jsem zanedbala, něco jsem si pozorně nepřečetla, udělala jsem nějakou zásadní chybu!

„Ale já...“ zajíkla jsem se.

„Bojíte se covidu?“ zeptala se ta žena a koutky úst jí zůstaly svěšené, připomínala tak nějakého sumce.

„Ne...to ne... Ale nemám test...A teprve čekám na termín prvního očkování...“

„Takže?“ zvedl oči přísný chlap s bríškem.

„Omlouvám se... Někdy jsem...roztržitá. Já si asi pořádně nepřečetla ty části pozvánky, kde se nepsalo přímo o výcviku...jestli tam bylo něco o testu nebo tak...“

Statná žena zavrtěla hlavou. Připomnělo mi to scénu z nějakého historického filmu – královna dává najevo, jak jí její poddaná obtěžuje nesmysly.

Sundala jsem si respirátor a vrazila jej do kabelky. Tohle rozhodně nezačalo dobře.

„Jsem Kamila Vilínová, vedu tenhle institut a budu vedoucí komunity, do níž se hlásíte.“

„Já jsem Jaroslav Sekora. Psychiatr.“

Odkašlala jsem si jak malá holčička.

„Jsem Judita Tollnerová.“

Psychiatr Jaroslav Sekora hrábl do stolu a vytáhl secvaknutý svazek A4 papírů. Očividně to byl můj výcvikový životopis na dvanáct stránek, zabíhající do nejintimnějších podrobností, daných nesmlouvavou osnovou zadání.

Jmenuji se Judita Tollnerová. Narodila jsem se 9. prosince roku 2000 matce Evě a otci Michalovi. Své dětství si pamatuji již od raného věku. Moje první vzpomínka se váže k chalupě na Příbramsku, kde...

První řádky mého životopisu se mi rozvinuly před očima, takže bych byla schopna jej citovat z paměti až do konce na dvanácté straně. Jsem sice situačně velmi roztržitá, ale když je něco důležitého, dovedu se dobře a přesně vyjadřovat. Mám taky v takových chvílích výbornou paměť. To se hodí. Většina lidí si pamatuje kraviny, já na to nemám prostor – i když to je jistě subjektivní, jak vás mohlo napadnout například při mých vzpomínkách na lockdownový výlet na hranice katastru.

Posadila jsem se s rovnými zády do pohodlného křesílka, dbala na otevřený posez a zadívala se přímo před sebe. Vilínová a Sekora tak mohli vidět stále ještě dvacetiletou dívku, vysokou a štíhlou, s dlouhými, i bez žehličky dokonale rovnými vlasy černé barvy, rozdělenými uprostřed pěšinkou. Pod vysokým čelem, bledým jako svítání je pak mohly zaujmout hluboké hnědozelené oči nad výrazným, ale rovným nosem. Spatřili zajisté i mé rudé, nenalíčené, nervozitou se jemně chvějící rty a zužující se bradu, dávající mému obličejí srdcovitý tvar. Tak to jsem já. Chcete mě?

„Vy jste Židovka, Judito?“ zvedla oči Vilínová. Otázka mě zaskočila. Jsme snad někde na *Reichssicherheitshauptamt*? Pak jsem si ale vzpomněla na svou eskapádu se žlutou hvězdou pod hradbami v Nymburce. Je pravda, co se o Vilínové říká? Totiž – že je mystička, nadaná nadpřirozenými vhledy a téměř božskou vševědoudností? A zároveň dokonalým uměním provokace?

„Nevím o tom...“ podařilo se mi pronést jistým hlasem. „Možná z matčiny strany nějaká taková krev je...“

Vilínová mávla rukou, jako by odháněla masařku: „Ale to nic...to víte...vaše křestní jméno, vaše vizáž...asociace letí, tak mě napadlo, že když jste neustále v takovém střehu, dáváte si pozor na každý svůj pohyb, působíte jako byste byla v permanentním, a přesto nečekaném ohrožení, že za to mohou třeba i vaše geny...Ale asi je to blbost...“

Vykulila jsem na ni oči a odpřísáhla bych, že v tu chvíli zezelenaly na úkor hnědé. Do prčic...

„Ne, to vůbec není blbost... Jste skvělá pozorovatelka.“

„Léta praxe, děvenko“, zahuhlala bez zájmu Vilínová.

Otěže přebral psychiatr Sekora. Tvářil se, že ho vůbec nezajímám, koukal do mého životopisu a znuděně v něm listoval. Pak se najednou zatvářil bodře jak nějaký strejda, co u nás chodí do Skleníku na pívko a optal se:

„Tollnerová, říkáte? To je dost neobvyklé jméno. Vy jste dcera kolegy Michala Tollnera? Psychoterapeuta z centra Aluna?“

Kdyby Sekora tak ostentativně nečetl před vteřinou zřejmě již posedmé můj životopis, kde jsem o rodičích popsala asi čtyři stránky, brala bych to trochu jako milý pokus o navázání blízkosti, trochu jako nepatřičné vměšování se do věcí, nesouvisejících s přijímačkami do výcviku. Takhle jsem – vinou své všímavosti a inteligence – byla zahrnuta do kouta a opět donucena zařadit v autě ostrážitosti vyšší rychlostní stupeň. Jen jsem tedy přikývla a špitla: „Jo, to je táta...“

„Judito, je vám teprve dvacet let.“ Vilínová svésila koutky úst ještě o půl centimetru níž. A je to tady. Za půl minuty už budu nazouvat své apartní kozačky. V propozicích k výcviku, které jsem četla tedy sakra pozorně stálo, že pokud nenastanou výjimečné okolnosti, budou do výcviku přijati lidé až od jednadvaceti let věku.

„Nebo jste ani tyhle pasáže nečetla?“

Když není co ztratit, spadne ze mě moje neohrabaná a obezřetná stydlivost. Zvedla jsem hlavu:

„Na webu vašeho institutu ale také píšete, že jste společností, která ve výcviku budoucích psychoterapeutů upřednostňuje nevědomé potenciály člověka před narýsovanou strohostí pravidel a norem. Že ze široké palety výcviků typu URS jste zrovna vy větví, která vychází z odkazu doktora Rubeše, který v trojlístku zakladatelů představoval freudovský princip *id*. Princip slasti, nevědomí, iracionality, touhy po uspokojení tužeb a přání. V tomhle světle jsem to prostě zkusila. Už mi to v životě párkrát prošlo.“

„Jste zajímavá“, pronesla Vilínová. „Takový mix vyděšeného a drzé dítěte, evidentně nabitého dospělými vědomostmi a rodičovsky ukotvenými sociálními pravidly. Třeba jdete na výcvikové přijímačky a jako první jste tu oblečena adekvátně milníku, který vás v případě přijetí čeká. Dobře. Vlastně ještě letos vám o fous těch jednadvacet bude...“

Přikývnu a dovolím si se na Vilímovou poprvé usmát jako na Kamilu.

Hodný a zlý policajt, tahle hra se asi neomrzí nikdy. Sekora totiž ulpí zrakem na mé tváři a vypadá to, že i on umí číst v nejtajnějších komnatách mé mysli. Pak ale pronese poznámku, která mi přijde absolutně přízemní a sprostá:

„Hodně jsem studoval vaši rodinnou anamnézu. Uvědomujete si, že trpíte značnou psychiatrickou zátěží?“

Navalí se mi krev do tváří. Neasi, ty fouňo. Máma měla těžký dětství, protože moje babička byla schizofrenička a usilovala mámě coby kojenci o život, když jí hráblo. Sama máma pak žila rok v tý sektě. A táta – ten byl jako mladej závislej a zešílel z pervitinu. Půl roku byl v blázinci. Tak si na nich smlsni, když nic jinýho neumíš! Tady Kamila bude fakt formát, ale ty...ty jsi doktůrek lokálního formátu, kterej akorát dělá ramena na mladý holky jako já. Nech mý rodiče na pokoji! Co jsi musel v životě překonávat ty sám? Mí rodiče všechno zvládli na jedničku. Máma je úspěšná fundraiserka a manažerka v neziskovém sektoru! A táta? Dvacet let se nedotk žádný omamný látky! Až posledních pár let si občas dovolí skleničku vína nebo jedno pivo. Takovou má vůli! A udělal si výcvik a teď – namísto aby dělal z lidí blbce jako ty – opravdu léčí lidi, nad kterejma celá společnost už zlomila hůl!

Emoce mnou cloumají, je mi jasné, že Kamile z celého mého hnutí myslí neunikl ani atom. Vidím koutkem oka, jak se jakoby lišácky usmívá, těmi svými svěšenými rty.

Představím si Valentinu, jak by, kdyby tu byla, vypoučila ty svoje modré kraví oči, štouchla by do mě a vypískla: – Musíš se bránit! To je... *megapatronizing!* -

„Nezlobte se, pane doktore, ale za mě si docela protiřecíte! Nebo jak tomu mám rozumět – nejdřív jste oslovil fakt, že jsem dcera člověka, kterého znáte jako kolegu, a pak jedním dechem naznačil, že jsou moji rodiče duševně nemocní?“

A další věc! Přijde mi, že vaše poznámky jsou v tuto chvíli příliš osobní. Nepochybuji o tom, že si zaslouží probrat po mém případném přijetí, v adekvátních kontextech a v prostředí, kde budu moci zažít i podporu skupiny! Z jakého důvodu jste zaujal takhle osobní přístup?“

Sekora se nadechoval k nějaké odpovědi, vnímala jsem, že se mi povedlo jej vyvést z míry. I když mě zřejmě po tomto výstupu do výcviku nevezmou, tak na mě určitě nezapomenou! *Lepší padnout s rachotem nežli vyhrát bez povyku!* říkává bába Sára, která v Nymburce na trhu prodává léčivé bylinky, které sama sbírá.

Kamila přimhouří své hnědé psí oči, které vytvoří dokonalou rovnoběžku s jejími ústy:

„Judito, pokud se jednou budete věnovat praxi, můžete si zapamatovat, že nikdy nesmíte pacientovi klást dvě otázky za sebou. Odpoví vždy jen na tu, kterou si sám vybere a převezme tak kontrolu nad vývojem dialogu. Učte se trpělivosti.“

Sekora mezitím nabyl rovnováhy:

„Slečno Tollnerová, jste velmi impulzivní a v určitých tématech vztahováčná. Vaše obrany spočívající ve zdvořilé zdrženlivosti a upejpavé nevinnosti

padají příliš rychle v kontaktu s obsahy, které jsou pro vás stále bolestivé. Věřte, že po případném přijetí do výcvikové komunity půjde přesně o tyto obsahy, kde budete podrobena konfrontaci a budete muset tato, pro vás příliš živá témata, sebezkušenostně zpracovat!“

„Konfrontaci?“ zvednu obočí. „Já spíš věřím na intervence, které jsou vedeny lidskostí, respektem a podporou v oblastech, které jsou citlivé, a rozvojem člověka v oblastech, kde je silný!“

„Ve výcviku se budete potřebovat setkat se všemi možnými přístupy“, odtuší Kamila.

Sklopím pokorně oči.

Sekora vycítí mou kapitulaci a chvíli se mě dotazuje na pasáže životopisu, které nepovažuji za nikterak kontroverzní. Vztah k alkoholu, marihuaně, k sexualitě a intimitě. Z těchto pozic mě srazit nedokáže. Piju jako každý druhý normální člověk, čouda jsem si také párkrát v životě dala, a dokonce jsem o tom mluvila s tátou. Mám přítele, Adam je můj druhý kluk a už jsme spolu tři roky a rok už spolu bydlíme.

„Kdybychom se rozhodli vás přijmout, zvládla byste, kdyby byl vašim skupinovým otcem tady doktor Sekora?“ vypálí Vilínová. Po pravdě, tohle si nedovedu představit. Hlavně v optice toho slova výcvikový *otec*. Můj táta je úplně jiný. Má srdce, je respektující a – jak to říct – formát. Nikdy snad nebyl trapný.

„Zvládla. Koneckonců to není věc, na kterou bych si myslím měla vliv. Takže děkuju, že jste se mě na to zeptala.“ Vilínová jen přikývne a Sekora se na mě – zcela nečekaně – příjemně usměje.

„Judito, teď prosím dokončete věty, jejichž začátky vám budu říkat.“ Kamila se tváří naprosto nezúčastněně a já jdu opět do střehu.

„Největší štěstí v mém životě...“

„Nerozeznám ve chvíli, kdy přijde, ale až poté, co ho ztratím.“

„Když se mě někdo dotkne...“

„Nemůžu zůstat chladná, ať jde o příjemný dotyk, nebo kontakt s urážkou.“

„Moje nejhorší vzpomínka...“

„Se váže ke chvíli, kdy jsem zjistila, že mě můj první kluk podvedl.“

„Často mívám strach...“

„Ale ještě častěji se nebojím.“

„Ve výcviku se mi může stát...“

„Že zjistím, že jsem někým jiným, než si dosud myslím.“

„Nejhorší věc, co ve výcviku můžu zažít je...“

„Ztráta kontroly. Taky křivda, nespravedlnost. A že se tam zamiluju.“

Vilínová nespokojeně zavrtí hlavou: „Ptala jsem se na nejhorší věc, ne na TOP 3.“

Mimoděk se kousnu do spodního rtu: „Že se všechny tyhle tři věci semelou najednou...“

Zvednu k ní oči a je v tom prosba: už dál ne...

Kamila mě vyslyší:

„Tak ano, to nám už stačí, slečno Tollnerová. Můžete jít a řekněte dalšímu, ať jde dál.“

Musí to být strašný maraton, takhle tady sedět od rána a potkávat jednoho uchazeče za druhým. Na to bych neměla sílu. Takové rozhovory by mě bavily tak dva, tři. Pak bych odpadla. Dostanu strašnou chuť na cigaretu.

„Vidíme to, že vám do konce týdne napíšeme e-mail.“ zahučí Sekora. Jasně – my se vám ozveme, jak říkají ejčáristi, když pohoříš při žádosti o práci. Tak to mám aspoň natrénované, až se po škole vrhnu do vln kapitalismu.

Rozloučím se a s hlubokým výdechem za sebou zavřu dveře. Na lavici v čekárně sedí kluk v respirátoru, trochu vyděšeně ke mně vzhledne. „Ahoj!“, špitne. „Jaký to je?“

Usměju se. „Sundej si respirátor. Jinak to nerozdecháš!“

Kluk se zachechtá. „Díky za radu!“ Ale to už rvu nohy do kozaček a myslím na to, že mám nejvyšší čas chytit tramvaj na Libeň, protože vlaky do Nymburka jezdí jen jednou za hodinu. Najednou jsem z toho vypětí celá hadrová. Vlastně nebude vadit, když mě nepřijmou, říkám si. Protože výcvik startuje v září týdenním setkáním komunity. Týden v kuse! Mě tady ta půlhodina vycucá na dřeň.

Jediné, po čem toužím, je se schoulit doma v Adamově chápající, hřejivé a silné náruči. Když bude chtít, všechno mu vypovím. A když ne, nechám si v noci zdát něco hezkého.

Adam mě svou reakcí vlastně nikdy nedokáže překvapit. U něj vždy беру jeho názor a pohled na věc, ač s ním třeba nesouhlasím. Adam mě prostě nedokáže rozčítit a je to i tím, že se o to nikdy nesnaží. Své názory a postoje předkládá jako prostá fakta, nikoli coby nástroje k vlastnímu vítězství a ponížení protějšku v komunikačních hrách. Zřejmě se v jeho vztahování k druhým projevuje jeho profese programátora. Nuly a jedničky – můžeme je sice seřadit v triliardách permutací, ale pořád to budou jen dva znaky, které od sebe rozezná i retard.

A tak tomu bylo i dnes, když jsem se už za šera vrátila z přijímaček do naší nymburské garsonky v Drahelicích. Vycítil, že mě má nechat nejdřív vydechnout, i když jsem vnímala, že zvědavostí skoro hoří. Nejdřív jsem se s ním dlouho objímala a hladila. Bylo divné, že ani dlouhá cesta z Břevnova domů mi nepřinesla uklidnění – v mysli mi pořád kolotaly neučesané vzpomínky na ten

neobvyklý zážitek. Kamiliny postřehy zcela za hranicí mých obzorů. Sekorova ostentativní arogance, za kterou ale muselo být něco jiného – určitě použil nějakou techniku, kterou vytáhl z klobouku poté, co si spojil můj psaný životopis s živým exemplářem jeho autorky. Bylo toho dost, co ze mě musel Adam vytáhnout svými kouzelnými dlaněmi.

Až pak jsem byla schopna se vysvléct z punčoch a přiléhavého svetříku a nasoukat se do pohodlné dlouhé sukně. Položila jsem si nohy na Adama a vyzvala jej k poslechu. U povídání jsem ho pozorovala. V očích mu to jenom hrálo; cítila jsem jistotu, že vnímá každé slovo, každý můj zvuk, byť třeba jen o čtvrttón v jiné intonaci, než u mě bylo obvyklé. Pak jsem šla uvařit čaj a čekala, co z něj vyleze.

„Juduší...jsi fakt odvázná, že se do něčeho takovýho chceš pustit“, začal. „Mně to skoro přijde, jako kdybys sestoupila do nějaký pohádkový říše, nebo fantasy filmu. Lidi přece obvykle takhle nereagují, nepřemýšlejí, jako ti dva. Takovej výcvik mi přijde jako úplně něco jinýho než třeba škola, kterou děláš.“

Studuju psychologii v kombinaci se sociální pedagogikou. Vida, tohle jsem o sobě opomněla v tomto prostoru zmínit, hlavně, že už víte, kudy jsem v březnu valila do Píšťů.

„Tady určitě nepůjde o nějaký znalosti, který by sis měla osvojit pro práci s lidma. Tebe tam rozšroubujou na prvočinitele, aby ses mohla podívat na každý ten šroubek v jeho opravdový podobě a funkci. Možná spoustu těch šroubků přeinstaluješ na jiný pozice, hodně jich určitě vyhodíš a budeš muset taky do železářství pro dost nových. Mám pocit, že to může hodně bolet. Poznat se a už si v ničem nekecat.“

„Myslíš, že se člověk...třeba já osobně...pak dovede v něčem změnit? Vím, že jsem někdy jak tlaková fláška – otevřeš mě, aby ses napil, a namísto toho tě ohodím litry bublinek, o který nestojíš. A někdy jako bych stála jednou nohou v realitě a druhou v pohádce. Hází to se mnou sem a tam. Možná proto mě ten výcvik tak láká – mluvil ‘s přece sám o takový tý pohádkový říši. Umím bejt taky občas pěkně protivná, uzavřená – ve skutečnosti se ale jen bojím bejt sama sebou. Tohle všechno už nějaký pátek vím. Ale ani zbla netuším, jak to změnit!“

Adam pokrčil rameny a po chvíli odpověděl: „Taky netuším, jestli se člověk může změnit, třeba skrz takový výcvik. Možná to ani není žádoucí. Někdy jsme a má to tak bejt. Proto jsme se třeba našli my dva – jsme hodně opačný našimi temperamenty, já země, ty oheň. Ale rozumíme si, doplňujeme se, jeden druhému pomáhá právě tou svou unikátní silou.“

„To je moc fajn, Dámku“, protáhla jsem a napadlo mě, že bych se s ním chtěla pomilovat. Ale Adam ještě zdaleka nekončil, a to bylo dobře. Milování počká. Po něm už by určitě nedokázal odzrcadlit můj příběh tak, jak se v něm na první záblesk odrazil.

„Tak nějak si říkám, že bys v takovém výcviku zřejmě přišla na to, *proč* jsi taková, jaká si. Aby ti všechno začalo dávat smysl a ty ses s tím, jaká jsi, mohla smířit. Aby ses nemusela za sebe stydět, aby tě hned na první dobrou nenapadalo, že je v tobě nějaká chyba, žeš něco udělala blbě. Zatím na to máš mě. Ale co když na mě jednou spadne v práci server? Musíš se to naučit řešit sama.“

Zachechtala jsem se. Představa, jak Adama zavalí nějaká megatěžká blikající skříň (tak jsem si totiž pojem *server* představovala), byla především vtipná. Vůbec jsem neviděla, jak to z Adama vymáčkne duši. Spíš to vypadalo tak, že se zpod té bedny ozve jeho hlas: – hele, to je paráda, že ten stroj vidím z tohoto úhlu pohledu – konečně mi je jasný, proč nefungoval doteď dobře... Budu muset přeprogramovat to a tamto! (Větší podrobnosti, co by se v takovém serveru mohlo *přeprogramovat* po mně nesmí nikdo chtít.)

„Koukám, že už se těšíš, až zhebnu!“ zachechtal se Adam. „Ale já ti nic nedokážu, všechno dostanou vývojáři Mackintoshe!“

Pak zvážněl. „Víš, mně ta poznámka toho psychiatra o tý zátěži vyzněla spíš jako *protective*. Chtěl podle mě dát najevo, že ten výcvik bude strašně náročněj a že si tam hrábneš na dno. A ty opravdu nejsi běžná holka a za mě sedí, že na tom má svůj podíl i to, kdo tě přivedl na svět. Jako já brutálně respektuju tvý rodiče. Jsou vlastně oba nějak mladší, než by měli být. Do nějakých *boomerů*, který maj jasno i v tom, jakým směrem si máš čistit zuby, mají sakra daleko. Ale jsou...zvláštní. Vůbec netuším, jak vycházejí s lidma své generace. Můžou působit na vrstevníky jako zjevení. Přijdou mi, že žijou furt hlavně jeden pro druhýho, a to ostatní je někde za sklem, i když jsou velice...úspěšní... Přijde mi, že je fakt klika, že ses narodila pod šťastnou hvězdou. Buď jsi mohla být magor, nebo, lépe řečeno, fakt duševně zatížená a od dvanácti vymetat psychiatrický ambulance, nebo se to mohlo povést a rodiče ti mohli dát krom neodolatelný krásy po tvý mámě i tu jejich originalitu, pěkně s mašličkou zabalenou s neuvěřitelnou inteligencí.“

Naoko se rozčílím, hrábnu mu do vlasů a hlas mi vyjede o oktávu nahoru:

„Mohlo se to povést? Jo? Co si to dovoluješ!“

Chvilí se chechtáme.

„Já na takový vytříbený věty fakt nejsem“, omluví se mi. „Teď jsem byl skoro jako ty – nějak se mi rozjely myšlenky úplně jinam. Původně jsem chtěl říct, že jsi hodně komplikovaná osobnost. A abys mohla jednou dělat práci jako třeba Michal, bude pro tebe výcvik o dost náročnější než pro nějakou našprtanou husu. Ale...“ uchechtne se a mně se to moc líbí, jak se u toho tváří – „kdyby se to náhodou povedlo, budeš asi tak stokrát kvalitnější terapeutka, než ta koza z fakulty... Podle mě ti ten Sekora chtěl naznačit zrovna tohle.“

„Aha... Lichotíš mi vlastně“, uznám. „Před chvílí jsi ale říkal, že smyslem toho výcviku je zjistit *proč*. To je geniální *point*. Se divím, že se zahazuje s těma

svejma serverama. Fakt mi vrtá hlavou, jak to, že jsem tohle vůbec nevyčila a naskočila jak masárka na flaksu na emoci, že se ten člověk vysmívá mým rodičům, potažmo mně samotný. To měl pravdu, to bylo hodně vztahovačný.“

„No, asi se tam tímhle budeš muset zabývat. Mi přijde, že jde hlavně o tebe samotnou. Protože jsi otisk svých rodičů. To, co jsi v duchu hájila na nich, potřebuješ určitě obhájit u sebe.“

Sakra. Já vůbec nejsem tak chytrá, jak na někoho můžu působit. Jsem originál, myslí mi to hodně zvláště a fantazií bych mohla tapetovat. Ale úsudku, kterej předvede kluk od kompů, jsem schopna nebyla. Možná je se mnou opravdu něco v nepořádku a bude to průser, až tahle bublina dokonalé, celkem pěkné, hodně vzdělané a pravděpodobně inteligentní holky praskne.

„Hele Judi ještě jedna věc...“ špitne Adam. „To je spíš o mně než o tobě. Asi by se vůbec nic nestalo, kdybych ti to neřek. Ale já si vlastně uvnitř přeju, aby tě tam nevzali. Sorry. Vypadá to, jako bych ti to nepřál.“

„No, to trochu jo“, oduším. „Ale znám tě, miluju tě a tudíž věřím, že v tom je úplně něco jinýho. Budeš mít se mnou? Budu furt někde v háji? Možná budu první ročník trochu divná, jak mě tam budou rozdělovat? Bojíš se něčeho?“

Adam zaváhal. „Jo. Asi se bojím. Protože tys tam ty pani řekla, že to nejhorší, co se ti tam může stát je, že se smíchá to, že ztratíš kontrolu, stane se ti křivda a zamiluješ se tam... A to bych byl v prdeli...“

Najednou mi přijde, že jsem té Vilínové pod tlakem únavy a jejich prapodivných technik řekla nějakou strašnou kravinu! Kontrolu se tam naučím pomalinku pouštět, to mi naznačila přece už tou poznámkou o Židovce. Křivda se občas děje, ale kde jinde než ve výcvikové skupině, ji můžu ventilovat? Najít její pravý kořen a šup s ním na světlo?! Hmm. Zamilovat se. Jak se můžu zamilovat, když už zamilovaná jsem? Mám toho nej kluka, co jsem mohla najít. Milující, chápavej, pěkněj, chytřej a uzemňující. A ještě nadšenej z mý praštěnosti. Nikdy bych nenašla nikoho lepšího.

Rozesměju se. „Odkdy zrovna ty akcentuješ ty nejhorší scénáře?“ Pokrčila jsem nohy a sundala je z něj, skočila k němu a začala ho pusinkovat na ušní lalůček. Věděla jsem, že u toho bude mít plný obličej mých vlasů, které mu tak přitažlivě voní.

Uprostřed noci jsem se probudila. To se mi moc často nestává. Většinou spím jak dřevo až do budíku a pak chvíli kňourám jak malá holka, že nechci vstávat. Dneska ale byla vůkol naprostá tma, jen číslička na tom pekelném strojku ukazovala 03:14. Já byla čerstvá, jak politá živou vodou. Neprobudila mě žádná noční můra, ani utkvělá myšlenka – byla to dokonalá vyspalost a svěžest. Vymotala

jsem své končetiny z těch Adamových, na rozdíl od mého spánku je ten jeho jak na vodě. Povedlo se.

Přetáhla jsem si přes pyžamo svetr a popadla notebook a sedla si s ním do koupelny. Stroj zavrňel, monitor prsknul a ukázal mi na svém pozadí nějakou krásnou japonskou zahradu. Rozechvěle jsem ten obraz zlikvidovala pohybem na touchpadu a přihlásila se ke svému e-mailu. Tučná jednička v seznamu doručených zpráv slibovala nový mail. Jo. Byl to ten, který jsem potřebovala vidět: vilinova@URSinstitut.cz. Čas odeslání: 03:12. Předmět zprávy mě naplnil euforií: J. Tollnerová – Přijetí do sebezkušenostního psychoterapeutického výcviku URS21.

Milá Judito, bez dalších průtahů Vám dávám na vědomí, že jste byla na základě Vašeho životopisu a průběhu přijímacího řízení přijata do XXI. komunity sebezkušenostního výcviku URS. Výcvik startuje 8. září 2021 týdenním komunitním setkáním v klášteře Nanebevzetí Panny Marie pod vrchem Hostýn ve Chvalčově, okres Kroměříž. Podrobnější informace o struktuře a požadavcích výcvikové komunity očekávejte na konci srpna t.r.

Gratuluju. K. V.

Chvilí jsem seděla jako opařená. Většinou umím dát najevo svou radost hodně hlučným a nepřehlédnutelným způsobem, ale tichá, naprosto temná noc kolem mě to tentokrát zařídila jinak. Objímala jsem si rukama kolena, snad abych se samým rozechvěním nerozskočila. Snad tedy nejsem jen ta špatná, co dělá pořád nějaké chyby. Snad dovedu být přijatelná! Když jsem „přijatá“, je to už – aspoň slovtvorně – skoro totéž, ne?

Přemýšlela jsem, komu mám dát vědět jako prvnímu. Adam, jasně. Ale jednak bych ho měla nechat vyspat, jednak si to s ním užiju dosyta potom. Uvařila jsem si kafe, umyla se, oblékla a dala si na balkóně rovnou dvě cigarety za sebou. Když moje hodinky ukázaly pět hodin, popadla jsem mobil a vytočila jediného člověka, který bude v tuhle hodinu už vzhůru. A navíc mi k tomu bude moci říct asi nejvíc.

„Tati? Nespíš ještě?“

„No Judi ahoj!“ ozval se z přístroje nezaměnitelný hlas, kombinující v sobě chraplavost moudrého muže a rozvernost mladého hochy. „Nějakej dlouhej mejdan?“ Smích z obou stran.

„Vůbec. Jsem dokonale střízlivá! Tati, mě vzali do výcviku!“

„To jsou nějak rychlí! Přijímačky byly přece včera, ne?“

„Právě! Bylo to absolutně šílený! Ale já si tentokrát nějak věřila, víš...“

„No evidentně jsi měla proč. Blahopřeju! I když – vzpomenu-li si na své utrpení v URSu, tak nevím, jestli bych neměl spíš kondolovat...“

„Tati! Kazíš mi radost, jestli to nevíš! A když mi ji zkazíš, nebudu vůbec zvědavá na to, jak to v takovém výcviku chodí, jaká je ta Vilínová a vůbec!“

„Dobře, dobře. Nechceš se stavit na snídani? Vzbudím Evu, něco nám nachystáme...“

Vyskočím radostí do vzduchu. Na snídani u našich jsem nebyla už skoro půl roku, naposled na Vánoce, když jsem tam přespávala. „Jasně! Kdy by to bylo možný?“

„Do půl hodiny. Tak si neber kolo, ať se stihnem nachystat.“

V Nymburce se jezdí na kole kamkoli. Až se divím, že zdejšími obyvatelům nezakrněly svaly určené k chůzi. Kolo slouží jako prostředek cesty na nákup, na nádraží, do hospody, ke kamarádům, kadeřnici, prostě jde o univerzální přibližovadlo. Díky tomu po městě nejedí moc aut; kdo nevyrazí někam mimo dojezdnou vzdálenost na kole, auto vlastně nepotřebuje. Každý člověk tu má aspoň tři bicykly – skládačku na pojezdy po městě, normální kolo na cesty třeba do Poděbrad nebo Lysý, no a pak pořádnou krosku na dlouhé, nekonečné výlety po zdejší dokonalé rovině protkané sítí polních cest – v zimě plných vody a bahna, zjara vonících rašící travou okolo, v létě obložených chrpami a vlčími máky, které prorůstají daleko sahající lány. Na podzim se daleko nedojede – obírají se špendlíky, slívy a šípky z keřů, které polňáčky lemují.

Před každou důležitější budovou města – tím myslím například obytný dům o aspoň čtyřech bytech – stojí *kolostavy* – železné konstrukce, ke kterým postavíš či uzamkneš svou jednostopou nádhru. Když jsem v Praze, kde studuju, takhle pojem zmínila, musela jsem pak všem docela dlouho vysvětlovala, jak taková věc vypadá. V Praze, podle mého rozhledu, není kolostav ani jeden.

Takže když kráčím svítáním po Tyršovce směrem do centra, je v tom hodně slavnostního: nejedu na kole a jsem vzhůru v hodině, kdy ještě vždycky hluboce spím. A do třetice všeho dobrého – jdu k rodičům s dobrou zprávou.

„No tak to vidíš...“ usmívá se na mě táta. Drží se s mámou kolem ramen; Adam měl včera vlastně pravdu, když podotkl, že mí rodiče žijou hlavně jeden pro druhého. Přitom jsou spolu už pětadvacet let bez přestávky – to, co bylo předtím, byla noc obou jejich duší, na tom soumraku se kdysi našli a možná tohle jejich setkání zařídilo, že je nastanuvší noc nezabila. Musí v tom být strašně moc vzájemného vděku, který nevyvanul ani po čtvrtstoletí, napadlo mě, a zase jsem jim o dost víc rozuměla, proč jsou takoví.

Já jsem jejich slitina. Jediné dítě. Nejsem podobná ani na jednoho z nich, přitom je zcela zřejmé, že jsem jejich. Co se dalo smíchat z jejich vnějšku do jednoho kusu, to se smíchalo ve mně. Možná mám mámino čelo, vysoké a ušlechtilé a tátův nos – ten holt nejde v našich tvářích přehlédnout. Jinak – vysocí jsme všichni tři, moje stíhlost je předpokládám dar mládí a u mámy zřejmě i výsledek určité námahy v tomto směru. Táta už je šedivý. Nosí dlouhé vlasy stažené

do drdůlku v týle, máma se mu směje, že si gumičku nesundává ani na spaní. Bílé vousy mu dodávají jakousi aureolu vědmého člověka. Jenže táta vědmý je, asi ty fousy nosí jen proto, aby ostatní neztráceli čas s jeho poznáváním. Máma je krásná žena. Vím, že jsem tu naznačovala, že o sebe dbá určitě víc, než tak nějak patří do obrazu naší rodiny, ale to jsem na ni byla trochu zlá. Máma by byla krásná, i kdyby se na dva roky zašila někde v klášteře a nesáhla na sebe. Nejkrásnější jsou na ní její oči. Jsou od sebe šířeji postavené, ale tak akorát, na hranici vzdálenosti, kdy je to nejhezčí. Jejich barva je nádherná. Když jsem byla jako malá s rodiči v Norsku, jeli jsme vlakem kolem horské řeky, padající z ledovce Svartisen. Ta voda měla úplně stejnou barvu jako máminy oči. Smaragdově zelenou, u okrajů až do malachitového chladu, břehy duhovek obkružuje černý pás. Snažila jsem se tehdy hned podle překladače tu řeku překlátit: *Elven av mammas øyne*. Pochybuju, že by tomu nějaký Nor rozuměl. Já ale věděla, že až tu jednou máma nebude, tak barva jejích očí mi na jednom místě světa zůstane k dispozici až do mé smrti. A bude tam i potom. To byl pro jedenáctiletou holku moc uklidňující pocit.

Jíme vajíčka, párky a pečivo. Jsem ráda, že v téhle oblasti netrpím žádnou trendy potřebou. Můj nejlepší kamarád Bořivoj je vegan. Jenže B. je totální cvok. Neznám nikoho, kdo by se tak vymykal normalitě, a přitom byl zcela normální – jestli tedy tušíte, jak to myslím. Ne? No to je jedno. Prostě Bořivoj píše poezii a do toho vystupuje na slamech s totálníma kravinama, za které ho jeho feláci milují. Jednu chvíli poslouchá Musorgského a za pět minut dá do placu naprosto nechutný slovenský hiphop. Vede debilní řeči a než bych mrkla, splete z těch debilit filosofickou konstrukci, za kterou by se nestyděl ani Platón...

„Kamila Vilínová je v psychoterapii naprostej úkaz“, vezme si slovo táta. „Ta ženská je naprosto řízená, a přitom neřízená střela – nikdo z okolí netuší, kudy se ty její myšlenky ubírají, ale vždy zasáhne cíl do černýho. Kašle na hranice a konvence, nemám iluze o její etice vůči kolegům – co já vím, spala s kdejakým psychologem, na kterého někde natrefila na konferenci, i kdyby byl o třicet let mladší a padesát kilo lehčí. Ale nikdy – co vím – nepoškodila klienta. A to je hodně zvláštní, protože metody její práce jsou opravdu často úplně bez hranic. Ale ona prostě ví, co kdo unese. A naloží mu přesně na gram právě tolik.“

Poslouchám fascinovaně tátova slova. Mám se evidentně na co těšit. Do toho vnímám bázeň. Nikdo, včetně mé samé, zatím neproniknul do jeskyní mého nevědomí. Je to složitý labyrint, ale co obsahuje? Tohle tajemství snad osvítl až Kamila sama...

„Tys ji tati ve výcviku zažil?“

„To ne. Můj výcvik vedl František Mráz. Svýho času tvořili Vilínová s Mrázem tandem, který produkoval neuvěřitelně kvalitní vědu v praxi. Mráz je oproti Kamile muž superega. Bezpečnost, jasná pravidla, přísnost a askeze. Nikdy

nevede klienty do hloubek, ve kterých se orientuje leda tak on sám. Lidi, které cvičil, byli jak vojáci jeho vidění vědy – neuhnuli ani o milimetr. Vedl je přísně a vždy zřetelně, viditelnými cestami.“

„A to tě tati bavilo? Počítám, že by ti bylo líp u Vilínové, ne? Jsi hlubokej, tvořivej... Vůbec netuším, čím tě takovej suchar moh obohatit!“

„Řádem, Judi. Nezapomínej, že jsem byl závislý a že jsem měl psychotickou minulost. Chodit s Kamilou krajinama jejích vizí by bylo sice omamný, ale mě omamný věci málem zabily. Já musel strašně zjednodušit svoje myšlení a najít krásu v jasnosti, vytýčenosti a zřetelnosti. Mráz mi vymezil hranice a dovolil, abych jejich meziprostor svobodně zaplnil.“

Naslouchám s úžasem, ani nevnímám, že mě začíná brnět levá noha, krkolomně složená pod tělem na židli.

„A proč ti dva už nepracují spolu? To zní jako dokonalej therapeutickej pár – rozepjetí široký palety až do extrémních pozic, přitom s jasným, bezpečným středem...“

„To je mi otázka.“ zamračí se otec. „Zní to ideálně, ale co si budem povídat, jsou to taky jen lidi, a navíc jde o lidi s obrovským egem. Nemohli existovat vedle sebe. Což je obrovská škoda. Traduje se, že když se někde potkají na konferenci, okázale se ignorují a trouší jízlivé narážky na toho druhého. Jsou jak děti, když jde o jejich vztah...“

„Tak to je jasný!“ usměju se. „Ti dva spolu něco měli. Vztah, sex, intimitu. Na tajňáka, samozřejmě! A pak se rozešli jako milenci a buch! konec ideální výcvikový školy...“

„Jojo“, vloží se do hovoru máma, která nás jen tak pozoruje a skenuje svými očima s barvou norských řek. „Právě jsi odhalila jednu velkou záhadu! Co, Miky, myslíš, že to tak bylo?“ Někdy nevím, jak máma věci myslí. Normálně by to znělo jako určitá lehouchká vysmívavost mému mladému radikalismu. Jenže já mámu znám.

„O bozích a idolech se nespekuluje“, odvrátí téma táta.

„To je láska velkej omyl“, otočí se máma na otce. Je to úžasný. Oni si po takové době říkají láska... „Juditko, mně se na tobě líbí, jak dokážeš nejdřív ve věcech najít to nejjednodušší řešení. Spousta lidí, co se považují za chytré, tu nejjednodušší možnost opomíjejí – jen z čisté pýchy na rozkošatělost svého intelektu. A tím se stávají hlupáky. Occamova břitva musí říznout jako první. Až když protne jenom hlušinu, mohou nastoupit pyšné mozky, ovšem vždycky s pokorou. Nikdy nevíme, co se kde vylíhne... Nic neočekáváme. Přebíráme, přebíráme, však ono se to jednou vyloupne.“

Jen zírám. Měla bych to těžký, kdybych potřebovala z nějakého důvodu přestat obdivovat svoje rodiče. Jsou neskuteční. V šest ráno, přepadení svou bláznivou dcerou, vedou takové dialogy. Psát si deník, už bych si leccos zapsala.

Pak mě ale přepadne divná tíseň. Vzpomenu si na ty svoje emoce na přijímačkách, kdy Sekora zaryl právě do idolu, kterým pro mě mí rodiče jsou. Kdyby pohled zabíjel, má Kamila co uklízet. Je naprosto jasné, že na výcviku se povede ten nejbolestivější útok právě tudy. Identita mého rodu. Jeho výjimečné atributy, putování minovým polem na frontě mezi šílenstvím a božstvím. Hledání sebe sama v takto silovém poli. Ach jo.

Mámě nic neunikne: „Copak?“

Mám co dělat, abych nepustila slzu. „Mám strach, mami. Co ten výcvik udělá se mnou, mojí identitou, tím, kým se cejtím být. Naším rodem, mým obdivem k vám. Nejde ani o to, jak vás žeru pro vaši moudrost. Ale vy jste totální originály. Tohle nejde nemilovat. Oni to budou chtít zničit. Vám to může být jedno, ale mě to může vyvrátit z kořenů...“

„Na péči o vývraty jsme nejlepší“, usměje se máma a protřepne mi pěšinku. „A kdybychom spadli z trůnu tvého obdivu, pořád máš Adama. Kdyby na to byl moc velkej suchar, je tu Bořivoj. Holka, ty nejsi sama. Jsi svá. To ti nikdo nesebere. Neboj.“

„Mami...“ vydechnu.

„Taky k tomu něco řeknu“, ozve se táta. „Když jsem chodil k Mrázovi na URS, kudy myslíš, že vedl útok?“ Postaví se těsně čelem k mámě, až se skoro dotýkají od čel po špičky nohou. Pak máchne dlaní do té nezřetelné škvíry mezi nimi.

„Přesně tudy. Ten starej kořen zkoušel, jestli je naše láska tím opravdovým zázrakem, díky kterému jsme oba přežili, nebo obranným mechanismem, patologickou symbiózou, závislostním přesmykem dvou nezralých osobností. Do výcviku jsem vlez rok po léčbě, tenkrát se na to tak nekoukalo. Absolvoval jsem a ty už jsi byla na světě. A koukej na nás. Dvacet pět let. To není obrannej mechanismus.“

„Rozumím...“

„Pravou lásku nic nesejme. Ale dovol jim všechno prozkoumat. Může ti to pomoci. My ten luxus neměli, ani tehdy, kdy nás rozdělily naše slabosti a závislosti. Ani pak, když jsme skočili rovnějma nohama do vztahu nanovo. Pár věcí se ale vždycky tvářilo jako láková jistota. Přitom to byly slepý uličky...“

„Tunel s mnoha slepýma cestama a vysavačem... Húúú!“ doplní ho máma, začnou se smát a já už nechápu vůbec nic.

„Přesně, láska.“

V tu chvíli mi pípne mobil. Mrknu na displej. V tuhle hodinu to nemůže být nikdo jiný, než Bořivoj:

Doufám, že nespíš – nejspíš spíš ;) ne-li, okamžitě doraz na Špičku. Vytáhl jsem Valentinu z pelechu. Jdeme na ryby!

Obočí mi vyletí vzhůru: Cože? Na jaký ryby? Bořivoj v životě nechytal ryby, já taky ne! A Valentina? Která, když nemusí, vstává v jedenáct? Dneska je opravdu výjimečný den...

Rodiče se obejmou a pobaveně se uchechtávají, aniž by tušili, kdo a co mi píše.

„Víš co?“ řekne táta. „Tady máš housky pro kámoše a plav. Vážnejch věcí už bylo dneska dost. Uvidíme se zas někdy.“

Nespím – pokud tedy nespím a nezdáš se mi. Ty se mi asi zdáš! OK, za deset minut, napíchni mi žízalu.

Za chvílku jsem na místě. Špička je umělý poloostrov pod nymburskými hradbami – jeden její břeh tvoří Labe pod elektrárnou, druhý slepé rameno pod cyklostezkou u Rybárny. Je odsud krásný pohled na ty naše červené hradby a kostel – přímo pohlednicový. Většinou tu chytají ryby šedesátiletí dědkové. Mám pocit, že jim dneska vyfoukneme flek.

Blížím se k nim nenápadně zezadu, krytá alejí mohutných stromů. Valentinin ječák vylučuje, že by cokoli chytli – ačkoli ten pakouš B. má fakt nahozený pruty!

„Hej, ty jo, ty jsi fakt mentos, takhle mě probudit za tmy! To ranní světlo... Víš, co jsem kvůli tomu světlu zjistila? Já mám židovskej nos! *I hate it!* Hele, vlastně takhle říct – židovskej nos – je samo o sobě antisemitistický, co? Hej, blbý, co?“

„Říká se správně antisemitský. Antisemitismus – antisemitský. To stačí. Slabika navíc z tebe dělá slepici...“

„Jé, Juditka! Čau! Sem si myslela, že tady tomu...tomu antise...antisemi... sakra, to je jedno...prostě tady Býmu budu půl dne pro srandu sama! Vítejte! Chytáme kapry!“

Usměju se a přisednu mezi ně, oba je obejmu kolem ramen.

„Hele, jestli chceš taky něco pronést, tak máš poslední šanci! Pak budeme mlčet, jakože jako ryby, na který máme políčíno! Jakože fakt políčíno i obrazně políčíno. Máš něco?“ hrne ze sebe Bořivoj a jeho rezavé vlasy poletují ve větru a mísí se s mými černými a Valentininou chemickou platinou.

„Mám, kámo. Vzali mě na výcvik. Mám skvělý rodiče. A miluju vás. Stačí?“

„No ty vole kámo. To proberem po rybařině! Teď vyhlašuju rybu mlčení...“

Jsem šťastná. Až chytíme kapra a bude se smět mluvit, brnknu Adamovi, ať netrhá partu.

